

Դանիել Վարուժան

Գեղեցկության արձանին

Կուգեմ ըլլայ քու մարմարիո՛նդ պեղուած
Ոլիմպոսի ամենէն խոր արգանդէն.
Եւ իմ մութճիս տակ ըզգենու հրեղէն
Միս մը կնոշ, լոյսով, տենդով սրարբած:

Աշքերդ ըլլան վիհեր՝ ուր մարդ երբ սուգի՝
Յաւերժին մէջ անմահացած ըզգայ զինք.
Գիծերդ անեղծ ըլլան, ըլլան քու ըստինք
Դաշնակութիւն մ'որ կենսահիփը յուզի:

Մերկ ըլլաս դուն բանաստեղծի մ'հոգւոյն պէս,
Եւ հեթանոս այդ մերկութեանդ ներքև
Տառապի՛ մարդն, ու չկրնայ դաշիլ քեզ:

Թէ հարկ ըլլայ զոհ մը ընել քեզ պարզև,
Բագինիդ ե՛ս պիտի ուզեմ մորթուիլ՝
Որպէսզի կուճդ ըմպէ արեանս հոսկ կաթիլ: